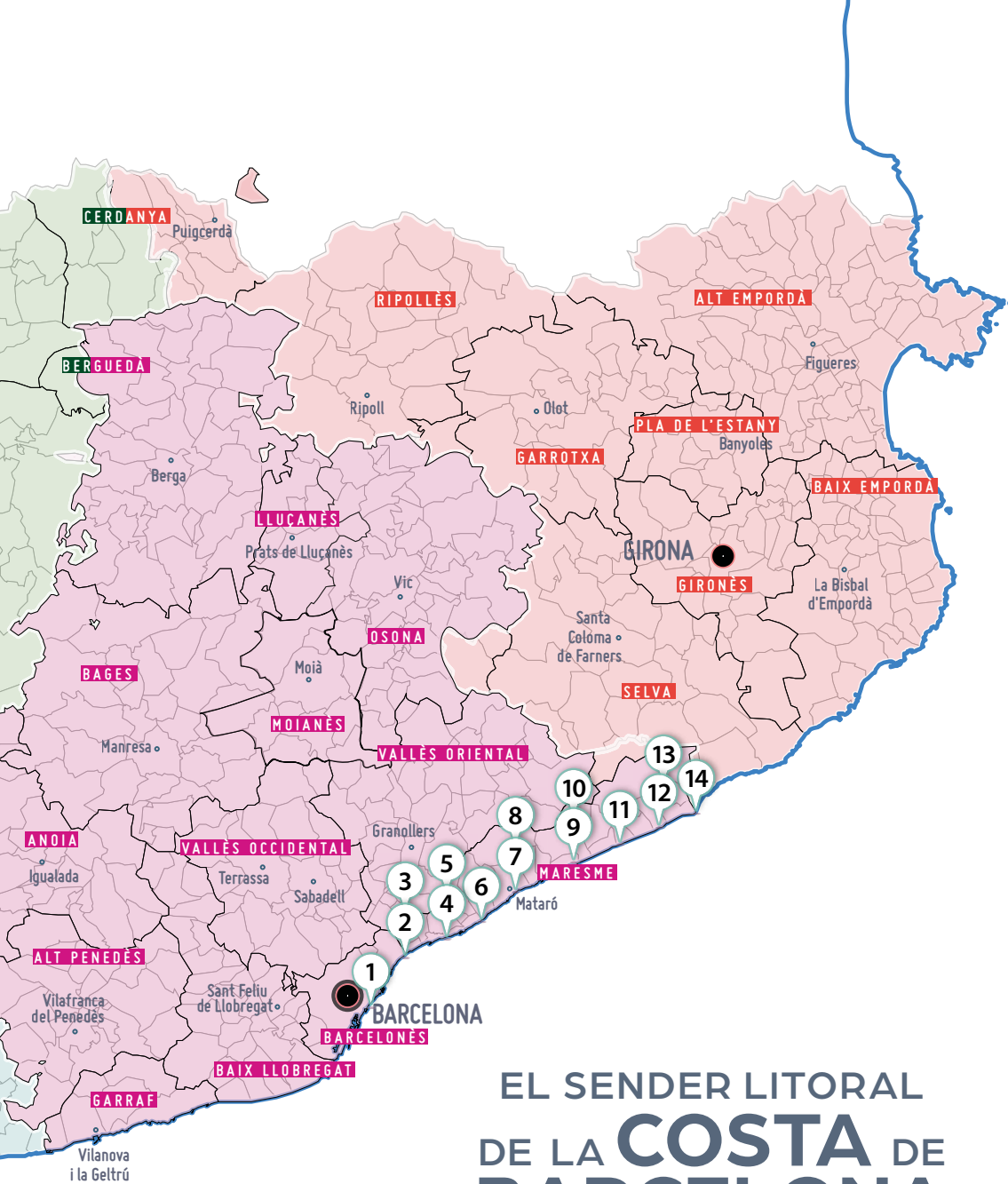

ARGEMIR
GONZÁLEZ
ESTÉVEZ

EL SENDER LITORAL
DE LA **COSTA** DE
BARCELONA
DE BARCELONA A LA COSTA BRAVA

CATALUNYA

sua
EDIZIOAK

EL SENDER LITORAL
 DE LA **COSTA** DE
BARCELONA
 DE BARCELONA A LA COSTA BRAVA

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ	8
Etapa 1. Barcelona – Sant Adrià de Besòs – Badalona	10
Etapa 2. Badalona.....	20
Etapa 3. Badalona – Montgat – El Masnou	28
Etapa 4. El Masnou.....	36
Etapa 5. El Masnou – Premià de Mar – Vilassar de Mar	44
Etapa 6. Vilassar de Mar – Cabrera de Mar – Mataró	52
Etapa 7. Mataró.....	62
Etapa 8. Mataró – Sant Andreu de Llavaneres – Sant Vicenç de Montalt – Caldes d’Estrac – Arenys de Mar	72
Etapa 9. Arenys de Mar.....	82
Etapa 10. Arenys de Mar – Canet de Mar.....	92
Etapa 11. Canet de Mar – Sant Pol de Mar – Calella.....	102
Etapa 12. Calella.....	112
Etapa 13. Calella – Pineda de Mar – Santa Susanna – Malgrat de Mar	120
Etapa 14. Malgrat de Mar – Blanes	130
GUIA PRÀCTICA	141

INTRODUCCIÓ

El llibre que té a les seves mans és part d'un projecte que inclou els senders litorals entre la ciutat de Barcelona i la frontera amb França i que ha pres el format de dos volums independents: *El sender litoral de la Costa Brava* i aquest mateix. *El sender litoral de la costa de Barcelona. De Barcelona a la Costa Brava* descriu el trajecte per a senderistes entre el monument a Colom, als peus de les Rambles, i l'inici de la Costa Brava a Blanes. En teoria no sembla complicat trobar el camí entre els diferents pobles del recorregut pel Barcelonès i el Maresme, ja que estem parlant d'un espai fonamentalment planer i delimitat pel mar, d'una banda, i la carretera Nacional II, de l'altre. No hi ha boscos que ens confonguin ni camins solitaris; tanmateix, sí que hi ha una petita jungla d'infraestructures i edificacions que ens poden despistar i alguns camins paral·lels al mar que sobtadament s'interrompen obligant-nos a retrocedir i cercar noves vies. Així, doncs, aquest llibre pretén estalviar temps i energies als caminants i poder avançar sense interrupcions innecessàries.

Ara bé, l'objectiu descrit és només una part, ja que la nostra intenció no sols és facilitar com

Masia Cabot, a Vilassar de Mar.

travessar el Barcelonès i el Maresme per la costa sinó que també és una invitació a descobrir i a gaudir dels tresors que ens ofereixen ambdues comarques. En els temps del menjar ràpid, de l'obtenció instantània i superficial d'informació, de les presses per arribar, de l'obtenció de rècords absurds, de viatges a destinacions exòtiques o d'aconseguir-ho tot sense esforç, *El sender litoral de la costa de Barcelona. De Barcelona a la Costa Brava* proposa descobrir -o redescobrir, segons els casos- un entorn proper ric en patrimoni natural, material i immaterial que sovint o bé desconeixem o, pitjor encara, menyspreem. Per tant, al llarg de les següents pàgines el lector trobarà les descripcions dels camins costaners més propers al mar, però també tot allò amb que s'ensopegarà en ells. A més, hi ha propostes de rutes urbanes dels principals nuclis urbans per conèixer el millor que aquests ens poden oferir.

La costa de Barcelona és un petit miracle si considerem el seu estat a la segona meitat del segle XX i primers anys del segle XXI. Durant molt de temps, les platges i zones circumdants eren l'espai de treball de les activitats relacionades amb el mar, l'eixida dels pobles on abocar els residus, l'espai inútil on instal·lar les vies del tren, el racó on creixien les xaboles o l'àrea ideal per a indústries contaminants. Això va anar canviant a poc a poc gràcies als corrents higienistes que posaren de moda els banys d'aigua de mar i de sol. El tren va facilitar que les famílies adinerades de Barcelona passessin llargues temporades d'estiu als pobles del Barcelonès, el Maresme i la Selva marítima i que fins i tot es fessin construir elegants cases seguint els corrents arquitectònics de cada època. Als anys seixanta i setanta del segle passat va créixer exponencialment el turisme de

Platja de les Roques de Calella.

masses tant nacional com estranger i amb ell la necessitat de construir nous edificis com blocs d'apartaments o hotels, sovint anònims -per no dir lletjos- i noves infraestructures. La contaminació de les indústries i de les aigües residuals urbanes i el desordre urbanístic es convertiren en un fre al creixement del turisme i a la terciarització de l'economia catalana.

Amb l'arribada de les institucions democràtiques es van aprovar nous planejaments urbanístics i es van fer noves inversions que foragitaren la contaminació de les platges, el mar i els rius i crearen nous espais d'oci per a residents i visitants. Les Olimpíades de 1992 i el Fòrum Universal de les Cultures de 2004 van ser un nou impuls per a la millora de la costa del Barcelonès i del Maresme. Avui en dia, és possible recórrer els camins, els passejos marítims i els carrers dels municipis entre Barcelona i Blanes gairebé sense interrupcions i sempre gaudint d'amples vistes de les muntanyes, els camps,

les platges, el mar Mediterrani, el cel i, òbviament, els pobles.

El sender litoral de la Costa de Barcelona. De Barcelona a la Costa Brava està estructurat en catorze etapes. Algunes d'elles són interurbanes, altres urbanes i sovint hi ha propostes mixtes. Com és lògic, cadascú pot organitzar les rutes a realitzar segons la seva conveniència, però la nostra recomanació és combinar una ruta interurbana amb una d'urbana el mateix dia. D'altra banda, tan vàlid pot ser fer l'itinerari tot seguit com anar seleccionant diferents etapes al llarg del temps segons ens vinguin de gust.

La sortida i l'arribada és sempre des d'una estació de ferrocarril. Les dues úniques excepcions són la primera etapa, ja comentada, i l'última que finalitza al promontori de sa Palomera, a Blanes, inici oficiós de la Costa Brava. En el cas de fer excursions d'un sol dia, el servei ferroviari ens permetrà tornar fàcilment a la nostra destinació en transport públic.

Etapa 1

BARCELONA - SANT ADRIÀ DE BESÒS - BADALONA

Aquesta primera etapa és una ruta completament urbana i plena d'història que travessa els municipis de Barcelona, Sant Adrià de Besòs i Badalona on durant els últims decennis s'han anat construint nous referents visuals gràcies a l'impuls modernitzador de les Olimpíades de Barcelona, de 1992 i el Fòrum Universal de les Cultures, de 2004. Com veurem, l'empenta transformadora no ha parat ni un sol moment i aviat li tocarà de ple a la façana litoral de Sant Adrià de Besòs.

Començarem l'etapa al moll de les Drassanes, als peus del **monument a Cristòfol Colom** ① (Gaietà Buïgas i Monràv, Rafael Atché i altres, 1888) inaugurat amb motiu de

Dàrsena Nacional al Port Vell.

l'Exposició Universal de Barcelona de 1888. La lògica ens diu que el dit de Cristòfol Colom hauria d'estar assenyalant a Amèrica; tanmateix, indica la direcció per anar a Mallorca. Iniciarem

Monument a Cristòfol Colom.

l'etapa caminant en direcció nord-est per accedir al moll de Bosch i Alsina, més conegut com a Moll de la Fusta. Aquí va treballar com a vigi- lant nocturn el poeta Joan Salvat Papasseit, al qual la ciutat li ha dedicat un escultura (Robert Krier, 1992) que trobarem mirant el mar i a on podrem llegir el seu poema *Nocturn per a acordió* (1925): *Heus aquí: jo he guardat fusta al moll./ (Vos- altres no sabeu/què és/guardar fusta al moll:/ però jo he vist la pluja/a barrals/sobre els bots,/i dessota els taulons arraulir-se el preu fet de l'angoixa:/sota els flandes/i els melis,/sota els cedres sagrats.* Des d'aquí veurem les embarcacions de nàutica esportiva de la Dàrsena Nacional.

Cinc-cents metres més enllà arribarem al moll de la Barceloneta on de seguit veurem el Palau del Mar. Una part de l'edifici està ocupat pel **museu d'Història de Catalunya** ②, amb una presentació espectacular i interactiva on petits i grans poden aprendre i gaudir. Travessarem el passeig de Joan de Borbó i l'annexa plaça Pau Vila que creuarem lleugerament en diagonal per

GUIA PRÀCTICA

MUNICIPIES: Barcelona, Sant Adrià de Besòs i Badalona.

COMARCA: Barcelonès.

DISTÀNCIA DE LA RUTA: 12,8 km.

DESNIVELL ACUMULAT POSITIU: 72 m.

DIFICULTAT: Fàcil.

PUNT DE SORTIDA: Monument a Colom (Moll de les Drassanes).

PUNT D'ARRIBADA: Estació de ferrocarril de Badalona.

TRANSPORT PÚBLIC: Hi ha bona comunicació en tren.

accedir al carrer de Ginebra, en ple **barri de la Barceloneta** ③. La Barceloneta és un eixample d'estrets carrers creat al segle XVIII guanyant terrenys al mar per a crear nous habitatges destinats als treballadors del port. El carrer de Ginebra desemboca al parc de la Barceloneta i a través de qualsevol dels seus camins accedirem

Edifici Blau.

al passeig Marítim. A la nostra esquerra veurem l'Hospital del Mar que va néixer el 1905 com a hospital d'infecciosos i en el qual avui treballen més de quatre mil professionals de la salut. Tres-cents metres més enllà arribarem al **port Olímpic** 4 que es va construir per acollir les competicions esportives de vela de les Olimpíades de 1992. A la banda de muntanya s'hi aixequen els gratacels de l'Hotel Arts Barcelona (L. Skidmore, N. A. Owings i J. O. Merrill, 1992) i la Torre Mapfre (Enrique León i Íñigo Ortiz, 1992) i l'escultura de grans dimensions *Peix* (Frank Ghery, 1999) tots ells tan característics del paisatge barceloní postolímpic. Continuarem caminant pel passeig Marítim que ara complementa el seu nom amb l'afegit de Port Olímpic.

Un conjunt d'espigons van delimitant les diferents platges regenerades artificialment i d'amplada inestable que necessiten aportacions periòdiques de sorres. Al final d'aquest tram de costa trobarem el **parc del Fòrum** 5, seu del Fòrum Universal de les Cultures de 2004 i que és un nou petit miracle urbà perquè està

construït sobre els terrenys d'una depuradora d'aigües residuals en funcionament i a prop de la planta incineradora de residus de Sant Adrià de Besòs. Avui en dia el parc és un espai de lleure de vint hectàrees arran de mar obert a la ciutadania amb una oferta d'activitats d'oci quasi permanent i de tota mena d'esdeveniments. El Fòrum Universal de les Cultures va ser producte d'una rebequeria. Segons l'alcalde Pasqual Maragall, Barcelona necessitava un nou gran esdeveniment postolímpic per acabar d'endregar la ciutat, especialment el seu front marítim, per a la qual cosa va demanar organitzar una exposició universal a l'Oficina Internacional d'Exposicions. Com aquesta ho va denegar en les dates que pretenia Barcelona, les autoritats municipals es van inventar un nou esdeveniment mundial amb el nom ja referit. A més a més de la convocatòria del 2004 a Barcelona, es van celebrar edicions a Monterrey (Mèxic) el 2007, a Valparaíso (Xile) el 2010, a Nàpols (Itàlia) el 2014 i a Amman (Jordània) el 2016 després de la qual es va dissoldre la Fundació Fòrum Universal de les Cultures que era l'organisme encarregat d'impulsar aquest esdeveniment. El primer gran espai que trobarem fent el nostre camí pel parc és la plaça Leonardo da Vinci, que enllaça amb l'entramat urbà i on es troben dos edificis emblemàtics: l'Edifici Blau i el Centre de Convencions Internacional de Barcelona. **El museu de les Ciències Naturals** 6 és producte de la unificació dels museus de Zoologia i de Geologia i de la integració del Jardí Botànic, amb seu al parc de Montjuïc. Des de l'any 2011 ocupa un gran espai a l'Edifici Blau. Aquí podrem trobar una gran quantitat de col·leccions minerals, vegetals i animals magníficament presentades i explicades. A l'entrada al museu, sobre les escales d'accés al primer pis, hi ha exposat l'espectacular esquelet d'un rorqual comú de gairebé vint metres de llarga-

da exhibit en la posició que adopta en submergir-se al mar.

A partir d'aquest punt hi ha dues alternatives per continuar la nostra ruta. Si els accessos a la zona més propera al mar estan tancats, accedirem a l'avinguda d'Eduard Maristany que ens conduirà per la trama urbana fins al riu Besòs. Ara bé, si els accessos estan oberts, és molt més interessant girar a la dreta en direcció a un gran conjunt de plaques fotovoltaïques. Primer de tot, arribarem al **Camp de la Bota** 7 on a la nostra esquerra trobarem un gran mur amb una llarguíssima llista de noms ordenats alfabèticament batejat com *Parapet de les executades i executats. 1939-1952* (Francesc Abad, 2019) que recorda

l'afusellament en un paredó proper de 1695 republicans i 11 republicanes per part del règim franquista. També és important recordar que en aquesta zona de Sant Adrià de Besòs s'aixecava el gran poblat de xaboles del Camp de la Bota que amb l'adjacent poblat barceloní de Pequín van acollir fins a 745 famílies amb un total de 3415 persones. Amb la creació del polígon d'habitatges de la Mina l'any 1974 aquest barri es va anar desmantellant fins que el 1989 es van enderrocar les últimes barraques. Tot seguit entrarem en la **Gran Esplanada** 8 que amb una superfície total de 8,4 hectàrees és considerada com una de les places urbanes més grans del món. Al fons veurem aixecar-se una de les

Passeig Marítim de la Barceloneta.

imatges més conegudes del parc del Fòrum: la Pèrgola Fotovoltaica, de 1700 m² de superfície que és la major estructura solar urbana d'Europa i des d'on podrem gaudir de vistes al port del Fòrum i a la costa barcelonina. Al darrere de la pèrgola fotovoltaica prendrem una rampa elevada que ens conduirà a l'altra banda del **port del Fòrum** 9 i d'allà a la platja del mateix nom que seguirem fins a topar-nos amb la desembocadura del riu Besòs. Aquest és un curt riu de règim mediterrani que neix al massís del Montseny i que és el més important curs fluvial que trobarem en tota la costa de Barcelona fins a arribar al riu Tordera. Pot semblar un innocent corrent d'aigua i, de fet, no sol portar més que un discret cabdal. Tanmateix, els temporals poden fer créixer ràpidament i perillosament el seu volum. El mateix fenomen succeeix en les rieres del Marèsme, com veurem més endavant.

A la **desembocadura del riu Besòs** 10 i gràcies a la presència permanent d'aigua, podrem

Desembocadura del riu Besòs.

observar un incipient bosc de ribera colonitzat amb tamarius i canya i amb nombroses aus com gavines, corbs marins, ànecs i esplugabous. No sempre ha tingut aquest aspecte tan naturalitzat doncs fins a finals del segle passat el riu era una veritable claveguera a cel obert on anaven a parar els abocaments d'aigües fecals urbanes i residus líquids industrials. La progressiva construcció de depuradores per a les aigües residuals dels nuclis urbans i una política de tolerància zero amb les activitats industrials contaminants va permetre la millora de la qualitat de les aigües i el retorn de la vegetació i fauna autòctona. Fins i tot la llúdriga ha colonitzat de nou la conca del Besòs i de tant en tant algun exemplar es deixa veure al tram final del riu. La cirereta del pastís ha estat la construcció del **Parc Fluvial del Besòs** 11, de nou quilòmetres de llargada, al llarg dels municipis de Montcada i Reixac, Barcelona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià de Besòs que en aquest tram de la desembocadura té un

Platges de Barcelona.

BARCELONA I EL MAR

La relació de Barcelona amb el mar existeix des del seu naixement com a ciutat romana anomenada *Barcino*. Ara bé, el comerç i les instal·lacions associades a ella han anat evolucionant al llarg del temps. Durant moltíssim temps, el port era simplement la platja davant de la qual atracaven els vaixells els quals eren carregats i descarregats amb barques auxiliars. Hauré d'esperar fins al segle XV per veure les primeres instal·lacions permanents. Al segle XVIII es va fer una gran ampliació guanyant terrenys al mar. Fruit d'aquestes obres va néixer el barri de la Barceloneta. D'altra banda, el front marítim no era un espai especialment valorat i molt menys per a anar a viure, per la qual cosa als segles XIX i XX es va anar omplint d'infraestructures com carreteres i vies fèrries, indústries i fins i tot barris de xaboles configurant així un espai residual i decadent. La celebració de les Olimpíades del 1992 va ser la gran excusa per reordenar i posar

en valor tot el front marítim de la ciutat. Es van transformar antigues naus industrials, moltes d'elles en desús o infrautilitzades, en barris residencials com la Vila Olímpica i es va dignificar l'antic barri mariner de la Barceloneta. També es van aixecar noves infraestructures com el port Olímpic i es van edificar els gratacels Hotel Arts Barcelona i Torre Mapfre. El passeig Marítim es va començar sense arribar a finalitzar-lo. La ciutat va haver d'esperar fins a la celebració del Fòrum de les Cultures el 2004 per a veure completades les obres de tot el front marítim del municipi de Barcelona i una part del de Sant Adrià de Besòs. Avui en dia tot el passeig Marítim de Barcelona llueix de forma increïble amb un llarg sorral on prendre el sol, practicar esports d'equip a la platja o nàutics a les seves aigües i un gran espai per on caminar, anar en bicicleta o en patí o simplement descansar a les seves guinguetes i gaudir de l'espectacle humà i natural.

Port de Badalona.

caràcter més assilvestrat. Per un camí lateral al riu, accedirem al pont sobre el Besòs per travessar-lo i accedir al municipi de Sant Adrià de Besòs. Aquí cercarem el primer accés a la nostra dreta per creuar el parc del Litoral fins arribar a la platja del Litoral.

Aquest és, sens dubte, el sector menys atractiu de la ruta i, tanmateix, té moltíssimes possibilitats futures. L'espai està presidit per les **Tres Xemeneies** 12 (Juan Ignacio Coscolluela Muntaner,

1976) de l'antiga central tèrmica de la companyia Fecsa-Endesa que va estar operativa entre 1973 i 2011. Malgrat la voluntat de l'empresa de desmantellar tota la central tèrmica per a donar-li nous usos industrials, l'ajuntament de Sant Adrià de Besòs es va negar a permetre l'enderroc de les xemeneies i la nau de turbines. El 2008 es va fer una consulta entre els veïns sobre la possibilitat de mantenir les torres malgrat l'alt cost de mantenir-les dempeus amb el resultat favorable

a conservar-les. El 2016 Endesa va cedir gratuïtament el terreny a l'ajuntament i, per tant, també les torres i la nau. Ara, les institucions públiques liderades pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya han programat la creació de la Catalunya Media City, un projecte de centre digital, audiovisual i del videojoc que promet convertir aquesta zona en un pol internacional per al sector audiovisual i digital començant amb la rehabilitació de l'emblemàtica

Les Tres Xemeneies.

Nau Turbines. A més, també hi ha programat un gran parc metropolità, habitatges de protecció oficial i lliures i equipaments públics.

Nosaltres continuarem caminant per senders paral·lels a la platja fins que a cinc-cents metres arribarem a **la Marina de Badalona** 13. Es tracta d'un port esportiu i pesquer de propietat i gestió públiques inaugurat el 2005 en el context d'un important procés de remodelació i desenvolupament urbanístic de tota la façana marítima de la ciutat. El varador té un espai de 10.200 m² i disposa de nombrosos serveis per a una ampla varietat d'embarcacions de fins a 40 metres d'eslora i 11 metres de mànega. Hi ha prevista una ampliació del port amb l'obertura del canal del Gorg, que ja s'endinsa en la ciutat 325 metres, amb una amplada entre 30 i 42 metres i una capacitat per a 200 nous amaraments per a embarcacions de fins a 15 metres d'eslora. L'objectiu del canal és crear una nova zona urbana de qualitat i apropar el mar als barris de l'interior. Actualment, només queda pendent la finalització del nou viaducte ferroviari sobre el canal per tal d'enderrocar l'anterior i poder connectar el canal amb el port.

Pont del Petroli.

La platja que segueix a la marina té el curiós nom de la **platja del Coco** 14. La raó és la presència de l'antiga fàbrica de la Companyia Auxiliadora per al Comerç i la Indústria (CACI), una empresa del sector químic que produïa midó i sabons, com el d'olor de coco. L'edifici de maó de la CACI (Jaume Botey i Barriga, 1899) es va inspirar en l'arquitectura industrial anglesa i des de 1998 és de propietat municipal havent estat rehabilitat. Hi ha hagut diferents propostes d'ús per a aquest espai com, per exemple, ser la seu del museu del Còmic i la Il·lustració de Catalunya. Tanmateix, el fet és que fins ara continua sent un espai buit i sense utilització. A tocar del CACI veurem la **plaça del Patí de Vela** 15 presidida per l'estàtua *L'equilibrista* (Eulàlia Monés Gresely, 2006). La següent fita del nostre recorregut és el **pont del Petroli** 16. Al peu del pont veurem una escultura dedicada al popular personatge de l'etiqueta de l'Anís del Mono (Susana Ruiz Blanch, 2012). El pont del Petroli és un

pantalà on els vaixells descarregaven productes petrolífers que s'emmagatzemaven en la zona. El primer es va inaugurar el 1879 i era de fusta, però un temporal el va destruir el 1927. Va ser substituït per un de ferro que va acabar fent-se malbé. L'actual es va construir el 1965 i va estar en ús fins al 1990. Després de diversos intents de desmantellar-lo, el 2003 va passar a ser propietat de l'ajuntament i obert al públic el 2009 com a passeig i mirador de la ciutat fins que el temporal Glòria del 2020 el va trencar en dos. Des de llavors està prohibit el pas i resta pendent de rehabilitació.

Continuarem caminant pel passeig Marítim i entrarem en la platja de l'Estació. De seguit ens trobarem amb el lateral i la part posterior de la **fàbrica de l'Anís del Mono** 17. Aquest aiguardent ensucrat ha estat i continua sent un dels més consumits a Espanya. El 1902 Vicent Bosch, un dels antics propietaris, es va inspirar en l'envàs d'un perfum francès que havia comprat a

París per donar forma a l'ampolla. L'èxit de l'ampolla va ser tal que gairebé tots els fabricants espanyols d'anís el van imitar. La característica etiqueta també té la seva història perquè va ser producte de les polèmiques sorgides al voltant de les teories de l'evolució de Charles Darwin de finals del segle XIX. Fins i tot la fesomia del mono té similituds amb la del científic, però no queda clar si és un homenatge o fa befa. En tot cas, la qualitat de la beguda va aconseguir fer d'aquesta marca tot un èxit comercial que ha arribat als nostres dies. Tot i que la producció ha estat traslladada a un altre indret, l'empresa organitza visites comentades a la fàbrica.

La **platja de l'Estació** 18 deu el seu nom a l'estació de ferrocarril l'edifici del qual veurem a la nostra esquerra. Aquesta platja és una de les més cèntriques i populars de la ciutat on trobarem tota mena de serveis de restauració i per al bany. Quan arribem a l'altura de l'estació de fer-

Escultura Anís del Mono.

rocarril haurem de girar a l'esquerra per sota del viaducte subterrani que ens permetrà accedir a la plaça de Roca i Pi i a l'estació, punt de finalització d'aquesta primera etapa del sender litoral de la costa de Barcelona.

AIGUARDENTS CATALANS AL MÓN

A tota la costa catalana, especialment a la tarragonina i la barcelonina, abundaven els petits vinyataires amb alambins propis que produïen aiguardents que es comercialitzaven a través dels ports. D'aquesta tradició sorgiren multitud de destil·leries i cellers que impulsaren l'economia local. Des del punt de vista econòmic, avui en dia l'elaboració d'aiguardent és absolutament anecdòtica a Catalunya. Tanmateix, aquest destil·lat alcohòlic derivat del vi o de la brisa del raïm era extraordinàriament important i un dels principals pro-

ductes d'exportació a l'Europa atlàntica durant el segle XVIII i a les Amèriques al segle XIX. Al continent americà va facilitar un comerç circular d'exportació d'aiguardent i d'altres productes i importació de cotó en branca per la incipient indústria tèxtil catalana.

L'aiguardent es podia comercialitzar natural o afegint sucre i perfumat amb tota mena d'essències com fruites i herbes. Un dels aiguardents més populars és el que té com afegits principals el sucre i llavors d'anís com, per exemple, l'*Anís del Mono*.